

AMANDA WILLSOVÁ

Poníci
od
stříbrné
řeky

Zlatý
kůň

FRAGMENT

Poníci od stříbrné řeky – Zlatý kůň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Amanda Willsová
Poníci od stříbrné řeky – Zlatý kůň
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Poníci
od
stříbrné
řeky

Zlatý
kůň

AMANDA WILLSOVÁ

FRAGMENT

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa. Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © 2018 by Amanda Wills

Translation © Romana Neumanová, 2024

Cover photos © Alexia Khruscheva; superbank stock; Eugene_Photo / Shutterstock.com

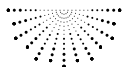
ISBN tištěné verze 978-80-253-7054-4

ISBN e-knihy 978-80-253-7055-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7056-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-253-7057-5 (1. zveřejnění, 2024) (MOBI)

KAPITOLA PRVNÍ

Poppy McKeeverová se náhle probudila, srdce jí splašeně bušilo. Zlý sen byl tak živý, že měla pocit, jako by pod prsty vnímala hrubou látku deky, která přikrývala mamčinu tvář, a vzadu v krku cítila slanou chuť nevyplakaných slz. Posadila se a přitáhla si kolena těsně k hrudníku. Kocour Žvanil stočený do klubíčka v nohách postele zvedl hlavu a upřeně ji sledoval zelenýma očima.

Už několik let se jí o tom neštěstí nezdálo. Stalo se to před deseti lety a čas už otupil její žal. Pokud by se dnes přinutila přehrát si události toho strašného odpoledne, dívala by se na zrnitý černobílý film, v němž nějakí herci ztvárňují zadané role. Zdálo se to vzdálené, jako by se jí to ani netýkalo. Ten sen ale zase všechno proměnil v téměř hmatatelnou hrůzu.

Poppy viděla řidičovy vyděšené oči, když strhl volant vpravo o vteřinu později, než bylo třeba. Cítila, jak jí z plic unikl veškerý vzduch, když ji Hannina maminka přitiskla k sobě, aby jí zakryla pohled na sanitku, která tiše odjížděla pryč. Poppy nechápala, proč nehoukala. Došlo jí to až po dlouhé době.

Objala si kolena a přemýšlela, jakou záhadou jí podvědomí připomnělo to hrozné odpoledne. Zkontrolovala čas na mobilu. Půl

páté. Za chvíli obloha zrůžoví a začne ptačí koncert, počátek dalšího nádherného jarního dne v Dartmooru. Zatím byl ale její pokoj zahalen sametovým přitímím.

Poppy se natáhla ke Žvanilovi. Při doteku její ruky starý kocour vstal, protáhl se a přiloudal se až k ní, kde se pohodlně uvelebil. Poppy se obtočila kolem jeho teplého tělíčka a uklidnila svůj dech, až se jí nakonec zpomalil tlukot srdce a ztěžkla víčka. Když konečně znovu usnula, čekal ji hluboký spánek beze snů.

„Není ti nic?“ zeptala se Caroline, když Poppy těžce dosedla za kuchyňský stůl a bez nálady se nimrala v topince.

„Špatně jsem spala.“

Její nevlastní maminka se chápavě usmála. „Už se nemůžeš dočkat prázdnin, vidíš?“

Poppy odstrčila talíř a vstala. „Tak nějak.“ Krátce se na Caroline usmála. Ona za to koneckonců nemůže.

„Radši jdi nakrmit to svoje zvířectvo, než po tobě vyhlásí pátrání.“ Poppy vzala z police největší mrkev a zamířila k zadním dveřím, když začal zvonit telefon.

Neb, Chester a Jenny byli na opačném konci výběhu a pásli se pod hustě olistěnou korunou mohutného dubu. Stejně je to legrační, pomyslela si Poppy. Když si přivezli Jenny, měla strach, že její příchod vyvolá neshody mezi Nebem a Chesterem. Jakmile ke dvěma kamarádům přibude třetí..., znáte to. Její obavy se ale nepotvrdily. Všichni spolu skvěle vycházeli.

Neb ji spatřil a zařehal. Upíral na ni své hnědé oči, když k němu klopýtala přes pastvinu. Rozcuchala mu kšticí a on jí začal oždibovat kapsu šortek, kde měla schovanou mrkev.

„To je pro všechny,“ jemně mu vynadala a rozlomila mrkev na tři díly. Neb a Chester hlasitě schroustali svůj příděl a vzdálili se. Jenny trpělivě čekala, až na ni přijde řada, a svými pysky, něžně jako při polibku, slupla mrkev z Poppyiny dlaně. Ta jí rukou pročísla šedý kožíšek. Jenny teď byla baculatá a spokojená, úplně k nepoznání od toho kostnatého stvoření, které George Blackstone přivlekl na zkoušku během loňských vánočních oslav. Pět měsíců pětihvězdičkové péče všechno napravilo.

Oslice nastražila dlouhé uši a zahýkala hlubokým hlasem. Poppy překvapilo, když viděla, jak Charlie sprintuje směrem k nim, tváře celé červené.

„Hádej, co se stalo!“ vyhrkl a skluzem prudce zabrzdil.

„Skutečného Charlieho v noci unesli mimozemšťani a ty jsi nastrčený dvojník?“

Charlie netrpělivě zavrtěl hlavou. „Pamatuješ na svou kamarádku Hannu z Twickenhamu?“

„No jasně. Proč?“

„Teď volala její máma. Přijede na nějakou dobu k nám!“

„Sarah přijede k nám?“ zeptala se zmateně Poppy.

„Ale ne! Přijede *Hanna*. Její máma jde na operaci a táta je na služební cestě. Chtěla se zeptat, jestli k nám Hanna může přijet na prázdniny, a mamka souhlasila. Přijede zítra ráno!“

Poppy položila oslici dlaň na kohoutek. „Skvělý.“

„Nejsi moc nadšená,“ poznamenal Charlie.

Trochu potřásla hlavou. „Ale jasně, že jsem. Jen jsme se dlouho neviděli, to je celé.“

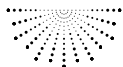
Ve skutečnosti to byly už tři roky. Když se přestěhovali do Riverdale, psaly si s Hannou e-maily, ale jak měsíce ubíhaly, zpráv bylo stále méně, až nakonec ustaly docela. Poppy si nevzpomínala, kdy jí Hanna psala naposled. Když se loučily, bylo jim jedenáct.

Poppy byla celá blázen do koní, zatímco Hanna toužila být slavnou zpěvačkou. Poppy vášnivě četla, ale Hannu víc zajímala móda a hudba. Poppy byla introvert, přičemž Hanna byla pravý opak, a přesto jejich kamarádství fungovalo. Znaly se od školky a jejich maminky se spolu přátelily. Dokud se McKeeverovi před třemi lety neodstěhovali do Devonu, byly Poppy a Hanna nerozlučné.

Teď jim je čtrnáct. Poppy pořád miluje koně, ale už není tak zakřiknutá. Chce Hanna pořád ještě vyhrát talentovou soutěž? Poppy neměla tušení. Budou si pořád rozumět? Poppy si ani nebyla jistá, jestli by Hannu poznala, kdyby ji teď potkala na ulici.

Zatímco následovala Charlieho zpátky do domu, přemýšlela si v hlavě tu novinku. Nepomyslela na svou bývalou nejlepší kamarádku už celé měsíce, a ona se tu najednou za necelý den zjeví. Poppy nevěděla, jestli se má těšit, nebo strachovat.

KAPITOLA DRUHÁ

Scarlett zamračeně hleděla na Poppy. „Hanna přijede na návštěvu? Sem? Do Riverdale?“

„Já vím, je to bláznivý, co? Neviděla jsem ji několik let.“

„Na celý týden?“ Vrásky na čele se jí prohloubily.

Poppy omluvně pokrčila rameny. „Její maminka musí na operaci. Myslím, že Caroline neměla moc na výběr.“

Scarlett zmizela v Redově stání, a když konečně promluvila, měla zastřený hlas. „A co naše plány? Piknik na vřesovišti, překážkové soustředění? O nic takového Hanna nestojí, nebo snad ano? Říkala jsi, že ji zajímají akorát kluci, líčení a hudba. Nebude chtít trávit celý den s koňmi, je to tak?“

Poppy si pohrávala s pramenem Nebovy hřívy. „No jo, já vím, ale co mám dělat? Třeba zůstane doma s Caroline a Charliem, až my dvě vyrazíme ven.“

Scarlett vydala zvuk, který zněl jako něco mezi pch a tss. Poppy nahlédla do stáje.

Její nejlepší kamarádka koukala do země, koutky úst svěšené. Byla tak zklamaná, že se dokonce ani neusmála, když Red popadl svůj kbelík a upustil ji ho k nohám.

„Je mi to líto, Scar. Ale bude to dobrý. Můžeme si vyjet všechny tři. Užijeme si to,“ řekla Poppy.

Scarlett hlasitě vzdychla a vyvedla ryzáka ze stáje. „Když to říkáš.“

První půlhodinu jely mlčky, minuly skálu a vydaly se ke starému lomu, kde Neb tenkrát našel Poppy, když se s Charliem ztratili na vřesovišti. Obloha teď byla plná šedivých mračen, která hrozila deštím. Jak příznačné, pomyslela si Poppy, když pohlédla na Scarlett, jejíž tvář taky vypadala jako před bouří. Rozhodla se, že kamarádku poškádlí, aby ji vytáhla z pochmurné nálady.

„To je paráda,“ vtipkovala. „Taková příjemná vyjížďka a jiskřící konverzace.“

Scarlett se zatvářila trochu zahanbeně. „Promiň, já jen, že jsem se tak těšila na prázdniny. Ve škole teď bylo tolik úkolů.“

Měla pravdu. Učitelé od Vánoc nasadili zběsilé tempo, a až se vrátí do školy, budou mít před sebou dva měsíce plné zkoušení a testů.

„Pokud ti to udělá radost, taky si nejsem jistá, jestli stojím o to, aby Hanna přijela.“

Scarlett vypadala překvapeně. „Byly jste přece nejlepší kámošky delší dobu než my dvě.“

„Já vím. Ale od jedenácti jsem ji neviděla. Lidi se mění.“

„Jaká je?“

„No, je drobná, štíhlá a má dlouhé blond vlasy.“

„Už teď ji nenávidím,“ řekla Scarlett.

Poppy se na ni ohlédla se zdviženým obočím.

Scarlett zvedla ruce. „Dělám si legraci. Pokračuj.“

„Není plachá, nikdy nebyla. Je extrovertka. Vlastně trochu jako ty, když o tom tak přemýšlím.“ Asi je nevyhnutelné, že si k sobě stydliví lidé hledají ty průbojné, aby je dostali ven z jejich ulit, přemítala Poppy.

„Má ráda venkov?“

„No jasně,“ řekla Poppy, ačkoliv si vlastně nic takového nepamatovala. „A její nejoblíbenější jídlo na světě je karamelový perník. Stejně jako tvoje.“

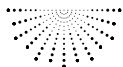
„Aspoň něco máme společného.“

„Přesně,“ souhlasila Poppy radostně, protože to vypadlo, že Scarlett konečně začíná uvažovat o tom, že by se s Hannou mohla spřátelit. „Přemýšlela jsem, že pokud bude chtít vyrazit s námi, může si vzít moje kolo. Nemusíme měnit plány.“

Scarlett se zachechtala a pobídla Reda do cvalu. „Pokud nám teda bude stačit,“ křikla přes rameno, zatímco Redovy dlouhé nohy překonávaly terén lehkými skoky.

Poppy si povzdychla, když Neb vyrazil za nimi, aby nezůstal pozadu. Měla nepříjemný pocit, že to mezi těmi dvěma bude jiskřit.

KAPITOLA TŘETÍ

Poppy si přimhouřenýma očima prohlížela dvůr. Bezesporu byl uklizený. Poslední dvě hodiny zametala beton a bojovala s neuspořádanou hromadou hnoje, aby ji přiměla vzít na sebe pravidelný pravoúhlý tvar. Hadice na vodu byla úhledně omotána kolem venkovního kohoutku a na vysekání cestičky skrz divoký porost kopřiv mezi hnojištěm a sedlovnou použila Poppy zrezivělou kosu, kterou našla v přístřešku na kola.

Ani při zapojení sebevětší představivosti to však nebylo dokonalé. Beton byl posetý dírami velikosti pecky od broskve a před boxem Chestera a Jenny se na zemi černala tmavá skvrna. Loni v létě tam totiž Poppy nechtěně zakopla o vaničku s dehtem. Barva na stájových dvířkách se loupala a Chester okousal červené kakosty, které vysadila do keramických květináčů u dveří do sedlovny. Teď už s tím ale nic nenadělá. Hanna to bude muset přijmout, jak to stojí a leží.

Neb sledoval Poppy ze svého stání se vzprímenýma šedivýma ušima. Její srdce přetévalo láskou. Stáje možná nejsou dokonalé, ale on ano. Několika kroky přešla dvůr a podrbala Neba mezi ušima.

„Proč jsem tak nervózní?“ zeptala se ho.

Zafuněl jí teplým dechem za krk a ji to rozesmálo. „Vím, že to moc řeším. Je to přece jen Hanna, nebo ne?“

„Už jsou tady!“ zahalekal Charlie ze své pozorovatelný na schodišti.

Poppy, která už posté přerovnála věci na svém toaletním stolku, upustila s rachotem kartáč na vlasy a přiběhla k němu. Dívali se, jak se příjezdovou cestou do Riverdale kodrcá BMW v barvě šedé metalízy. První se z auta vynořila Sarah. Poppy pohlédla na její povědomou tvář a okamžitě se přenesla zpět do chvíle, kdy jí zemřela maminka.

„Vypadá úplně stejně,“ zamumlala s úlevou.

„Páni, ale Hanna ne,“ řekl Charlie, zatímco pozorovali vysokou dívku s blondatým mikádem, jak ladně vystupuje z místa spolujezdce a zabouchává dvířka. Rukou si zastínila oči, aby si mohla prohlédnout dům. Poppy se schovala za závěsy, aby nebyla přistižena jako nesmělá špehující holčička. Charlie takové zábrany neměl a k Poppyině hrůze prudce otevřel okno a začal zběsile mávat. „Hanno! Hanno! Tady jsme!“

Hanna vzhledla, na tváři nečitelný výraz. Poppy si uvědomila, že ji rozbolel žaludek.

Charlie byl už v polovině schodiště. „Tak *pojd'*, Poppy!“ zakřičel na ni.

Následovala ho dolů po schodech a ven ze dveří.

„Ahoj,“ pozdravila návštěvníky, najednou celá nesmělá.

„Poppy,“ zvolala Sarah. „Teda, ty jsi ale vyrostla!“ prohlížela si její tvář. „Jsi krásná,“ zašeptala. „Úplně jako tvoje maminka.“

Poppy spolkla knedlík, který se jí najednou udělal v krku. Sarah přikývla, jako by to pochopila, a pevně ji objala.

Hanna přišla blíž. Měla na sobě padnoucí tmavě modré tričko, džínovou minisukni a na nohou tmavě modré conversky. Obě zápěstí jí zdobily kožené náramky a kolem pasu měla ležérně uvázaný pudrově růžový svetřík. Vypadala velmi městsky. Poppy se zasmušile podívala na své seprané červené polo triko, staré tmavomodré jezdecké kalhoty a nemožné ponožky.

„V pohodě?“ zeptala se Hanna bez úsměvu.

Vlažný pozdrav Poppy rozladil, a tak si odkašlala. „Jo, dobrý. A ty?“

Hanně zaškubalo v koutku úst a natáhla před sebe pravou pěst. Poppy udělala totéž. Na chvilku se lekla, že zapomněla, jak na to. Když se však Hanna dotkla vršku její pěsti, dál už to šlo samo. Dvojitě ťuknutí, bouchnutí pěstmi a plácnutí rukou zakončené jaz-zovou vlnkou. Obě vyprskly smíchy.

„Vzpomněla sis!“

„Jak bych mohla zapomenout,“ usmála se Hanna. Prohlížela si starý kamenný dům a šedo zelený masiv riverdaleské skály v pozadí.

„Takže, kde tu máte nejbližší obchod s oblečením?“

Poppy se zhouplo srdce. Jestli je Hanna pořád posedlá módou, hudbou a kluky, bude to dlouhý týden.

„V obchodě ve vesnici prodává Barney teplý ponožky,“ navrhl Charlie.

„Dělám si legraci, Karlíku. Je fajn nechat ten cvrkot za sebou.“ Hanna propletla ruce s Poppy. „Tak mě tady provedeš, co říkáš?“

„Jasně. Co chceš vidět dřív? Můj pokoj, nebo stáje?“

„No samo, že stáje. Tolik jsem toho slyšela o Nebovi a Chesterovi. Nemůžu se dočkat, až je uvidím.“

„Myslela jsem si, že tě koně nezajímají,“ přiznala Poppy, když přecházely přes pastvinu, aby pozdravily Nebu a oba oslíky.

„Vidíš, a jsi vedle jak ta jedle. Nezajímali mě, to je pravda, ale loni v létě jsem začala chodit na jezdecké lekce.“

„V Twickenhamu?“ zeptala se Poppy překvapeně.

„V Teddingtonu je jízdárna. Mají dokonce svůj pony klub.“

Hanna natrhala plné hrsti trávy a nabídla je Nebovi, Chesterovi a Jenny.

„Tos mi neřekla!“ vykřikla Poppy.

„Já vím. Na dopisování mě moc neužije, co? Jezdím na kobylice, která se jmenuje Lady. Je asi tak velká jako Neb.“

Connemarský poník se otřel hlavou o Hannu a na tmavomodrém tričku jí zanechal vrstvu bílých chlupů. Zasmála se a smetla je na zem.

„Je nádherný, Poppy.“

„Taky si myslím,“ zakřenila se Poppy. „Můžeš se pak na něm projet, jestli chceš. Zjistím, jestli se tu staví Scarlett.“

„To je tvoje sousedka?“

„Je to moje nejlepší kamarádka,“ řekla Poppy bez rozmyšlení. Cítila, jak ji zalévá ruměnec a bezmocně pokrčila rameny.

„Promiň.“

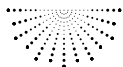
„V pohodě. Taky mám nejlepší kamarádku. Vzpomínáš na Cassii z prvního stupně základky?“

Poppy si matně vybavila kudrnatou dívku, která bývala kapitánkou všech školních sportovních týmů. „Myslím, že jo.“

„Jsme na druhém stupni ve stejné třídě. To ona mě přesvědčila, ať chodím jezdit. Byla bych zůstala u ní, až bude máma v nemocnici, ale odjíždí na prázdniny na Floridu.“

„No, jsem ráda, žeš přijela,“ řekla Poppy přesvědčeně. „Řekla bych, že si užijeme spoustu zábavy.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Její přesvědčení zakolísalo později odpoledne, když dorazila Scarlett. Hanna už se zabydlela. Roznesla po Poppyině pokoji své oblečení, toaletní potřeby a knihy, jako by jí patřil. Seděla zrovna s překříženýma nohama v proutěném křesle, které obvykle okupovala Scarlett, a mlela ostošest, když se ozvalo zaklepání.

Poppy vyskočila a rychle otevřela. „Scarlett! Proč klepeš, ty blázínku?“

Scarlett pokrčila rameny. „Nechtěla jsem vás rušit.“ Krátce se na Hannu usmála. „Ahoj.“

Hanna na ni kývla, ať jde dál. „Mám pocit, že už tě dávno znám, Scarlett O’Harová. Poppy mi vyprávěla o všech vašich dobrodružstvích. Vy dvě byste měly napsat knihu!“

„Jmenuju se Spencerová, ne O’Harová.“

Hanna se zachechtala. „To byl přece vtíp, vždyť víš, jako Scarlett O’Harová z *Jihu proti Severu*!“

Scarlett obrátila oči v sloup.

Poppy poklepala na místo vedle sebe na posteli. „Pojď a sedni si, Scar. Jen jsme vzpomínaly na starý časy. Pak se Hanna projede na Nebovi.“

„Mám dojem, žeš mi říkala, jak nemá koně ráda,“ pronesla Scarlett, která se usadila na kraji postele.

„Hele, já jsem tady taky,“ připomněla se Hanna.

Scarlett zrudla. „Promiň. Poppy říkala, že tě zajímá akorát móda a hudba.“

Díky, Scarlett, zahučela si Poppy pro sebe. Hanna se naježila.

„Ve skutečnosti to je móda, hudba *a* koně. Chodím do jízdárny v Londýně,“ pronesla důležitě. „Specializuju se na drezuru.“

„Poppy a já máme radši skokové ježdění, že jo, Poppy?“

„No,“ řekla Poppy, jejíž hlava těkala mezi oběma kamarádkami. Trochu se jí to vymykal z rukou. Sklouzla z postele.

„Jdu se podívat, jestli už jsou hotové brownies. Hned jsem zpátky.“

Caroline seděla u kuchyňského stolu s nepřítomným výrazem ve tváři, před sebou otevřené noviny.

„Co se stalo?“ zeptala se Poppy.

Nepatrně potřásla hlavou. „Nemůžu tomu uvěřit. Cormac O’Sullivan umřel.“

„Cormac O’Kdo?“ Poppy rychle přešla k brownies, které chladly na mřížce vedle topinkovače.

„Ale jen zpěvák skupiny Cormac and the Sullivans. Mojí nejoblíbenější skupiny, když jsem byla o něco starší než ty.“

„Nikdy jsem o nich neslyšela.“

Caroline se usmála a zahleděla se do novin. Poppy jí nahlédla přes rameno. Ze stránky na ni vyzývavě zíral muž v černých kožených kalhotách a roztrhaném černém tričku. Tvářil se lehce arogantně a netečně.

„Hráli alternativní rock. Jednou jsem na nich byla v Hammer-smith Odeonu. Nejlepší večer mého života,“ hlesla Caroline zasněně.

„Víš o tom táta?“ zakřenila se Poppy.

Caroline se rozesmála. „Ne. To byla jen taková dívčí láska. Ale Cormac byl správněj rocker ze starý školy. Žil v honosném sídle a všechny peníze rozházel za večírky a rychlá auta. Jo a koně. Miloval koně. Tahle skupina udělala cover verzi písničky *Wild Horses* od Rolling Stones. Celé týdny byla na prvním místě hitparády.“

Poppy ji poplácala po rameni. „Obávám se, že k tomu došlo, než jsem se narodila.“

„Nenuť mě, abych se cítila jako ještě větší vykopávka než doposud.“ Caroline složila noviny. „Chudák Cormac. A jak to jde tam u vás nahoře?“

Poppy zasténala. „Moc dobře ne. Hanna a Scarlett si zrovna nepadly do oka. Vlastně vůbec.“

„Tak to mě mrzí.“

„Myslela jsem si, že když je mám obě ráda a ony mají rády mě, budou si automaticky rozumět. Evidentně to takhle nefunguje.“ Poppy si vzala kousek brownies a nacpala si ho do pusy. „Mňam, to je dobroučké.“

„Přidala jsem do těsta pár pekanových ořechů,“ řekla Caroline a naskládala tučec kousků na talíř, který pak podala Poppy. „Vezmi jich pár nahoru, třeba pomůžou.“

„Pokud je po sobě nezačnou házet,“ řekla Poppy zasmušile. „Drž mi palce.“

Když se vrátila do pokoje, Hanna si prohlížela na mobilu fotky a Scarlett listovala nejnovějším vydáním Poppyina časopisu o koních. To ticho bylo ohlušující.

Scarlett si vzala dva čtverečky, ale když Poppy nabídla Hanně, ta si ukázala na břicho, podívala se na Scarlett a zavrtěla hlavou. „Ne, díky. Hlídám si váhu.“

Poppy tiše žvýkala, zatímco Hanna vyprávěla jednu historku z jejich společných školních let za druhou.